

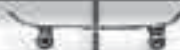
~~GESPLITST~~

NEAL SHUSTERMAN

GESPLITST

VERTAALD DOOR
LYDIA MEEDER
LEMNISCAAT

Van Neal Shusterman verschenen bij Lemniscaat

Antsy Does Time

The Schwa Was Here

© Nederlandse vertaling: Lydia Meeder 2011

Omslag: [naam beeldmaker aanvullen svp]

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2012

ISBN 978 90 477 0401 0

Copyright © Neal Shusterman 2007

Oorspronkelijke titel: *Unwind*

Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster Books for Young Readers, an imprint of Simon's and Schuster Children's Publishing Division

[clausule die verplicht is volgens contract, wordt nog aangevuld]

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Wet op het Leven

De Tweede Burgeroorlog, ook bekend als de Grote Scheuring, was een langgerekt en bloederig conflict dat om één enkele kwestie draaide.

Om een eind te maken aan de strijd werd er een reeks constitutionele wetswijzigingen doorgevoerd onder de noemer 'Wet op het Leven'.

Zowel voor- als tegenstanders van abortus konden zich erin vinden.

De Wet op het Leven stelt dat een menselijk wezen onaantastbaar is vanaf de bevruchting tot op de dag waarop het de dertienjarige leeftijd bereikt.

Tussen het dertiende en achttiende levensjaar kunnen ouders echter besluiten tot een 'retroactieve abortus'...

... op voorwaarde dat het leven van het kind 'technisch' gezien niet eindigt.

De procedure waarbij het leven tegelijk wordt afgebroken en behouden heet 'splitsen'.

In de huidige maatschappij is splitsen inmiddels een gangbare en algemeen aanvaarde praktijk.

DEEL EEN

Orievoud

Ik had het toch nooit ver zullen schoppen, en nu is er, statistisch gezien, tenminste nog een kans dat een deel van me ergens op de wereld iets belangrijks zal bereiken. Ik ben liever voor een deel belangrijk dan compleet nutteloos.

– Samson Ward

1. Connor

‘Er zijn heus wel plekken waar je terecht kunt,’ zegt Ariana tegen hem, ‘en iemand die zo slim is als jij heeft een redelijke kans het tot zijn achttiende te overleven.’

Connor weet het zo net nog niet, maar wanneer hij Ariana aankijkt, verdwijnen zijn twijfels, al is het maar voor even. Haar ogen zijn pastelpaars met grijze streepjes. Ze is zo trendgevoelig, neemt altijd de nieuwste pigmentinjecties zodra ze in de mode komen. Zelf heeft Connor er nooit aan meegedaan. Hij heeft nog steeds de ogen waarmee hij is geboren. Bruin. Hij heeft zelfs nooit een tatoeage laten zetten, zoals veel kinderen tegenwoordig al heel jong doen. De enige kleur op zijn huid is het bruine tintje dat hij’s zomers krijgt, maar nu, in november, is dat er allang afgesleten. Hij probeert niet stil te staan bij het feit dat hij nooit meer een zomer zal meemaken. Niet als Connor Lassiter tenminste. Hij kan nog steeds niet bevatten dat zijn leven van hem wordt afgenomen terwijl hij pas zestien is.

Ariana’s paarse ogen beginnen te glimmen doordat ze zich vullen met tranen, die over haar wangen rollen wanneer ze knippert. ‘Connor, ik vind het zo vreselijk voor je.’ Ze slaat haar armen om hem heen, en een moment lang lijkt alles in orde, is het alsof ze de enigen op aarde zijn. Die paar tellen voelt Connor zich onoverwinnelijk, onaantastbaar... maar dan laat ze hem los en dringt de buitenwereld zich weer op. Het geraas van de snelweg onder hen is terug, de passerende auto’s met mensen erin die niet weten dat hij hier zit, of die het niet kan schelen. Hij is weer gewoon een afgekeurde tiener, een week voor zijn splitsing.

Ariana’s lieve, hoopvolle woorden helpen nu niet meer. Boven het verkeersgeruis uit kan hij haar amper verstaan. Hun schuilplaats is

een gevaarlijke plek waar volwassenen hun hoofd om schudden, blij dat hun eigen kinderen niet zo dom zijn om rond te hangen op de rand van een viaduct. In Connors geval is het alleen geen kwestie van domheid, of zelfs maar van rebellie – waar het hem om gaat is dat hij wil beseffen dat hij leeft. Hier boven de afgrond, verstopt achter een afritbord, voelt hij zich het meest in zijn element. Toegegeven, één verkeerde beweging en hij wordt platgereden, maar hij leeft pas als hij risico's neemt.

Hij heeft hier nog nooit een meisje mee naartoe genomen, al heeft hij dat niet aan Ariana verteld. Hij sluit zijn ogen, voelt de trilling van het verkeer alsof het door zijn aderen pulseert, deel van hem uitmaakt. Dit is altijd een ideale plek geweest om te ontsnappen aan de ruzies met zijn ouders, of om zomaar stoom af te blazen. Maar inmiddels heeft stoom afblazen geen zin meer – en ruzie maken met zijn ouders nog minder. Er valt nergens meer over te discussiëren. Ze hebben de opdracht ondertekend – de zaak is beklonken.

‘Eigenlijk zouden we weg moeten lopen,’ zegt Ariana tegen hem. ‘Ik ben het ook allemaal zo zat. Thuis, school, alles. Ik zou zo kunnen deserteren en nooit meer achterom kijken.’

Connor klampt zich aan het idee vast. De gedachte in zijn eentje te deserteren is doodeng. Hij mag zich dan nog zo stoer voordoen, op school de schrik van de klas uithangen, maar in zijn uppie weglopen? Hij weet niet of hij daar wel het lef voor heeft. Maar als Ariana meegaat, ligt het anders. Dan is hij niet alleen. ‘Meen je dat?’

Ariana kijkt hem aan met haar betoverende ogen. ‘Ja, hoor. Ja, natuurlijk. Ik zou hier wel weg willen. Als jij me meevroeg.’

Connor beseft dat dit niet niks is. Weglopen met een splitser – dat is nog eens loyaal. Het feit dat ze zo ver wil gaan ontroert hem zo dat hij even sprakeloos is. Hij geeft haar een kus, en ondanks alles wat hem boven het hoofd hangt, heeft hij ineens het gevoel dat hij alle geluk van de wereld heeft. Hij pakt haar vast – misschien iets te stevig, want ze begint zich los te wringen. Het zorgt er alleen maar voor dat hij haar nog steviger wil beethouden, maar hij verzet zich tegen de aandrang en laat haar los.

Ze glimlacht naar hem. ‘Deserteren... Waar komt dat woord eigenlijk vandaan?’

‘Volgens mij is het een oud militair begrip,’ zegt Connor. ‘Het betekent “je aan de dienstplicht onttrekken”.’

Ariana denkt even na en grijnst dan. ‘Hm. Dit is eerder “je aan de leerplicht onttrekken”.’

Connor pakt haar hand en probeert er niet te hard in te knijpen. Ze heeft gezegd dat ze mee zou gaan als hij het vroeg, en hij realiseert zich dat hij het nog niet echt heeft gevraagd. ‘Ariana, ga je met me mee?’

Ariana glimlacht en knikt. ‘Ja, hoor,’ zegt ze. ‘Ja, natuurlijk.’

Ariana’s ouders mogen Connor niet. ‘We hebben altijd al geweten dat hij als splitser zou eindigen,’ hoort hij ze gewoon zeggen. ‘Je had nooit iets moeten beginnen met die figuur van Lassiter.’ Niet ‘Connor’, maar ‘die figuur van Lassiter’. Omdat hij een paar keer op een tuchtschool heeft gezeten, vinden ze dat ze over hem mogen oordelen.

Wanneer hij Ariana die middag thuisbrengt, blijft hij een eindje bij de deur vandaan staan en verschuilt zich achter een boom terwijl zij naar binnen gaat. Voordat hij wegloopt, schiet door hem heen dat ze zich straks voortdurend zullen moeten verschuilen.

Thuis.

Connor vraagt zich af hoe hij het huis waar hij woont nog als thuis kan zien, terwijl hij op het punt staat eruit te worden gezet – niet alleen uit zijn slaapkamer, maar ook uit het hart van degenen die van hem horen te houden.

Wanneer hij binnenkomt, zit zijn vader in een stoel naar het nieuws te kijken.

‘Hallo pa.’

Zijn vader wijst naar een of ander bloedbad op het scherm. ‘Er zijn weer klappers bezig.’

‘Wat hebben ze deze keer opgeblazen?’

‘Een filiaal van Old Navy, in een winkelcentrum in Akron.’

‘Hm,’ zegt Connor, ‘je zou toch denken dat ze meer smaak hebben.’

‘Over zoiets maak je geen grappen.’

Connors ouders beseffen niet dat hij weet dat hij wordt gesplitst. Het was niet de bedoeling dat hij erachter kwam, maar hij is nu eenmaal handig in het ontrafelen van geheimen. Toen hij drie weken geleden in de werkkamer van zijn vader op zoek was naar een niet-machine, zag hij tickets liggen. Voor een vakantie naar de Bahama's rond Thanksgiving. Er waren er merkwaardig genoeg maar drie: een voor zijn vader, een voor zijn moeder en een voor zijn jongere broer. Geen ticket voor hem. In eerste instantie ging hij er nog gewoon van uit dat het ergens anders lag, maar hoe langer hij erover nadacht, hoe meer hij het gevoel kreeg dat er iets niet klopte. Dus besloot hij toen zijn ouders allebei de deur uit waren nog eens verder te snuffelen, en zo heeft hij het formulier ontdekt. De splitsingsopdracht. Hij was ouderwets in drievoud ondertekend. De witte kopie was al weg: naar de instanties. De gele kopie zou Connor naar zijn eindpunt vergezellen en de roze zou bij zijn ouders achterblijven, als een soort ontvangstbewijs. Misschien zouden ze hem wel inlijsten en naast zijn brugklasfoto hangen.

De datum die ze hadden opgegeven was de dag voor hun vertrek naar de Cariben. Hij zou worden afgevoerd om gesplitst te worden, en zij gingen op vakantie om afleiding te zoeken. Het was zo oneerlijk dat hij het liefst iets kapot had gesmeten. Of eigenlijk een heleboel dingen – maar hij had zich ingehouden. Bij wijze van uitzondering had hij niet toegegeven aan zijn impulsen, en behalve bij een paar vechtpartijen op school die zijn schuld niet waren, heeft hij sindsdien zijn woede verborgen. Hij laat niet merken dat hij op de hoogte is. Een splitsingsopdracht is onherroepelijk, dus moord en brand schreeuwen heeft geen zin. Bovendien geeft het hem een bepaald soort macht om het geheim van zijn ouders te kennen. Nu kan hij veel gerichtere klappen uitdelen. Zoals laatst, toen hij bloemen voor zijn moeder had meegebracht en ze uren had zitten snotteren. Zoals die keer dat hij een acht had gehaald voor een natuurkundeproefwerk, het hoogste cijfer dat hij ooit voor dat vak heeft gekregen. Toen hij het aan zijn vader had laten zien, trok al het bloed uit zijn gezicht weg.

‘Kijk eens, pa, ik ga vooruit. Tegen het eind van het semester kan ik een negen staan.’

Een uur later zat zijn vader nog steeds met holle ogen naar de muur te staren, het proefwerk in zijn hand geklemd.

Connors motief is simpel: ze laten lijden. Ervoor zorgen dat ze de rest van hun leven bijblijft wat voor verschrikkelijke fout ze hebben gemaakt.

Toch heeft de wraak geen zoete smaak, en zelfs nu hij het ze drie weken lang heeft ingewreven, voelt hij zich er niet beter bij. Onwillekeurig begint hij medelijden te krijgen met ze, en dat is wel het laatste wat hij wil.

‘Heb ik het eten gemist?’

‘Je moeder heeft een bord voor je apart gehouden,’ antwoordt zijn vader zonder zijn blik van de tv te halen.

Connor loopt naar de keuken, maar halverwege hoort hij: ‘Connor?’

Hij draait zich om en ziet dat zijn vader naar hem zit te kijken. Niet gewoon te kijken, maar te staren. Nu zul je het hebben, denkt Connor. Nu komt hij ermee op de proppen dat ze me laten splitsen, en dan barst hij in tranen uit, gaat hij blèren dat hij er heel heel erg spijt van heeft. Als hij dat doet, aanvaardt Connor de excuses misschien nog ook. Misschien vergeeft hij het hem zelfs, en vertelt hij dan dat hij niet van plan is er nog te zijn wanneer de jeugdpolitie hem komt halen.

‘Heb je de deur net gelijk achter je op slot gedaan?’ is uiteindelijk het enige wat zijn vader vraagt.

‘Zal ik nog even doen.’

Vanuit de gang loopt Connor meteen door naar zijn kamer. Wat zijn moeder ook voor hem heeft bewaard, hij hoeft het niet meer.

Om twee uur die nacht trekt Connor zwarte kleren aan en vult hij een rugzak met de spullen waaraan hij echt gehecht is. Hij heeft nog ruimte over voor drie setjes schone kleding. Het verbaast hem hoe weinig dingen hij de moeite waard vindt om mee te nemen. Herinneringen vooral. Aandenkens aan de tijd voordat alles misliep tussen hem en zijn ouders. Tussen hem en de rest van de wereld.

Hij steekt zijn hoofd even bij zijn broertje om de deur, overweegt hem wakker te maken om afscheid te nemen, maar besluit dan dat dat geen slim idee is. Geruisloos glipt hij de nacht in. Zijn fiets kan hij niet meenemen, want daar heeft hij een antidiefstalzendertje op laten installeren. Hij heeft er nooit rekening mee gehouden dat hij zelf degene zou zijn die hem wilde pikken. Ariana heeft er voor hen allebei wel een.

Als je de normale route neemt, is het een dik kwartier lopen, maar in deze groene buitenwijk van Ohio vormen de straten geen rechte lijnen, dus hij kan een stuk afsnijden door het bos en hij is er binnen tien minuten.

Er brandt geen licht bij haar thuis. Dat had hij ook niet verwacht. Het zou verdacht zijn als ze de hele nacht opbleef. Het is beter om net te doen of ze slaapt, zodat ze geen achterdocht wekt. Hij blijft op een afstandje staan. De lampen in de voortuin en op de veranda zijn zo afgesteld dat ze aanfloepen zodra de bewegingsmelders iets registreren. Ze zijn bedoeld om inbrekers en wilde beesten af te schrikken. Ariana's ouders zijn ervan overtuigd dat Connor allebei is.

Hij loopt langs de zijgevel, haalt zijn mobieltje tevoorschijn en kiest het vertrouwde nummer. Van waar hij staat, in de schaduw aan de rand van de achtertuin, hoort hij boven haar telefoon overgaan. Geschrokken hangt hij weer op en hij schuift verder het donker in, uit angst dat haar ouders uit het raam zullen kijken. Hoe kan ze nou zo stom zijn? Ze zou hem op trillen zetten.

Met een wijde boog loopt hij terug naar de voorkant, zodat de sensors hem niet opmerken. Zodra hij de veranda op stapt, gaat er een schijnwerper aan, maar alleen Ariana's raam kijkt hierop uit. Even later komt ze naar de deur, die ze net niet ver genoeg opentrekt om zelf naar buiten te kunnen of hem erin te laten.

‘Hé, ben je zover?’ vraagt Connor. Het is wel duidelijk van niet; onder haar badjas heeft ze een satijnen pyjama aan. ‘Je bent het toch niet vergeten, hè?’

‘Nee, nee, ik ben het niet vergeten...’

‘Schiet op dan! Hoe eerder we hier weg zijn, hoe groter de voor-sprong voor ze doorhebben dat we weg zijn.’

‘Connor,’ zegt ze, ‘luister, het zit zo...’

En de boodschap klinkt al door in haar stem, in de moeite die het haar kost om zijn naam uit te spreken, de verontschuldigende trilling die als een echo door de lucht galmt. Ze hoeft niets meer te zeggen, want hij begrijpt het al, maar toch laat hij haar het verhaal afmaken. Omdat hij ziet hoe zwaar ze het ermee heeft, en dat is precies wat hij wil. Haar eigen woorden moeten haar voor eeuwig bijblijven.

‘Connor, ik wil echt wel mee, echt... maar het komt nu gewoon heel slecht uit. Mijn zus gaat binnenkort trouwen, en je weet dat ze mij als bruidsmisje heeft gekozen. En dan zit ik nog met school.’

‘Je haat school. Je wilde niet verder leren, je zou kappen op je zestiende.’

‘Ik wilde zulke slechte examencijfers halen dat ik niet verder *mocht* leren. Dat is wat anders.’

‘Dus je gaat niet mee?’

‘Ik wil wel, ik wil echt heel graag... maar het kan niet.’

‘Dus alles waar we het over hebben gehad, was een leugen?’

‘Nee,’ zegt Ariana. ‘Het was een droom. Ik kan nou eenmaal niet om de realiteit heen. En met weglopen lossen we niks op.’

‘Voor mij is weglopen de enige manier om in leven te blijven,’ sist Connor. ‘Ze willen me splitsen, dat weet je toch?’

Ze strijkt zachtjes over zijn wang. ‘Ik weet het,’ zegt ze, ‘maar mij niet.’

Boven aan de trap gaat een licht aan, en in een reflex duwt Ariana de deur wat verder dicht.

‘Ari?’ hoort Connor haar moeder roepen. ‘Wat is er? Wat doe je beneden?’

Connor schuift uit zicht, en Ariana draait zich om. ‘Niks, mama. Ik dacht net dat ik een coyote zag uit het raam, en ik wil even controleren of de katten niet meer buiten zijn.’

‘De katten zitten hier boven, lieverd. Doe die deur dicht en ga terug je bed in.’

‘O, dus nou ben ik een coyote,’ zegt Connor.

‘Ssst.’ Ariana laat nog maar een heel klein kiertje over, waardoor hij

alleen de rand van haar gezicht en een enkel paars oog kan zien. 'Het lukt je wel om te ontsnappen, dat weet ik zeker. Bel me zodra je op een veilige plek zit.' En daarmee doet ze de deur dicht.

Connor blijft nog een hele poos rondhangen, tot de automatische lamp uitgaat. In zijn eentje vertrekken was niet het plan, maar hij beseft nu dat het dat wel had moeten zijn. Want vanaf de dag waarop zijn ouders het formulier hebben ondertekend, heeft hij er alleen voor gestaan.

Hij kan niet met de trein, hij kan niet met de bus. Op zich heeft hij er wel geld voor, maar tot de ochtend rijdt er niks, en tegen die tijd zullen ze op alle voor de hand liggende plaatsen naar hem op zoek zijn. Voortvluchtige splitsers zijn tegenwoordig zo'n veelvoorkomend verschijnsel, dat er speciale teams van de jeugdpolitie zijn aangesteld om ze op te sporen. Ze hebben er volop ervaring mee.

In een grote stad zou hij gemakkelijk kunnen verdwijnen, daar is het zo druk dat je nooit twee keer hetzelfde gezicht tegenkomt. Ook op het dunbevolkte platteland zou het lukken; hij kan zijn kamp opslaan in een oude schuur, en niemand zou hem opmerken. Al vermoedt hij dat de politie dat vast ook wel bedacht heeft. Ze hebben natuurlijk alle oude schuren op scherp gezet om als ratten vallen dicht te klappen, om mensen zoals hij te vangen. Of is dat een paranoïde idee? Nee, Connor weet dat hij zijn aandacht geen moment mag laten verslapen – niet alleen vannacht, maar de komende twee jaar. Pas wanneer hij achttien is, is het gevaar geweken. Dan kunnen ze hem nog wel voor de rechter slepen, hem achter de tralies zetten – maar dan kunnen ze hem niet meer splitsen. Het is de truc om tot die dag in leven te blijven.

Aan de snelweg ligt een parkeerterrein waar vrachtwagenchauffeurs overnachten. Daar besluit hij heen te gaan. Hij neemt zich voor achter in een veertigtonner te kruipen, maar hij komt er al snel achter dat alle opleggers zijn afgesloten. Hij kan zichzelf wel voor zijn kop slaan omdat hij dat niet van tevoren heeft ingecalculeerd. Vooruitdenken is nooit een van zijn sterkste punten geweest. Anders was hij de

afgelopen jaren misschien ook niet constant in allerlei toestanden beland. Toestanden waardoor hij etiketten kreeg opgeplakt als 'problematisch' en 'grensgeval', en uiteindelijk: 'splitsen'.

Er staan zo'n twintig trucks geparkeerd, en in de fel verlichte cafetaria zitten zes mannen te eten. Het is halfvier 's ochtends. Kennelijk hebben truckers een bijzondere biologische klok. Connor houdt ze in de gaten en wacht af.

Dan, rond kwart voor vier, komt er geruisloos een politieauto het terrein op. Geen zwaailichten, geen sirenes. Als een haai cirkelt hij langzaam rond. Connor denkt nog dat hij zich kan verstoppen, tot hij een tweede aan ziet komen. Er staan zo veel lantaarns dat er nergens schaduw is, en hij kan het niet op een rennen zetten zonder op te vallen in het heldere maanlicht. Aan het einde van het terrein keert een van de surveillancewagens om. Nog even en de koplampen zullen hem vangen. Hij duikt onder de dichtstbijzijnde truck en bidt dat de agenten hem niet hebben gezien.

Hij kijkt toe terwijl de wielen traag voorbijrollen. Aan de andere kant van de veertigtonner waar hij onder zit, passeert de tweede auto in tegengestelde richting. Misschien is dit gewoon een routinecontrole, houdt hij zich voor, misschien zijn ze niet op zoek naar mij. Hoe langer hij erover nadenkt, hoe meer hij ervan overtuigd raakt dat dat het moet zijn. Ze kunnen nu nog niet weten dat hij weg is. Zijn vader is met geen kanon wakker te krijgen, en zijn moeder komt tegenwoordig nooit meer bij hem kijken 's nachts.

Toch blijven de wagens rondjes rijden.

Dan ziet Connor vanuit zijn schuilplaats het bestuurdersportier van een andere veertigtonner opengaan. Nee, niet het bestuurdersportier, het is de deur van het slaapkamertje achter de cabine. Er stapt een man uit die zich uitrekt en op weg gaat naar het gebouw. Zonder de deur af te sluiten.

In een fractie van een seconde neemt Connor een beslissing. Hij krabbelt tevoorschijn en stuift over het asfalt op de truck af. Onder zijn schoenen spatten losse steentjes op. Hij weet niet waar de politie-wagens zijn gebleven, maar dat doet er ook niet toe. Hij heeft besloten

het risico te nemen en moet nu doorzetten. Wanneer hij vlak bij de deur is, ziet hij het schijnsel van koplampen een boog maken, zijn kant op. Hij rukt de deur van de slaapruijnte open, duikt naar binnen en trekt hem weer achter zich dicht.

Hijgend zakt hij neer op het bed, dat niet veel breder is dan een stretcher. Wat nu? De chauffeur komt natuurlijk zo terug. Als Connor geluk heeft, krijgt hij zo'n vijf minuten, als hij pech heeft maar één. Hij tuurt onder het bed. Op zich is daar ruimte genoeg om zich te ver- schuilen, maar die wordt in beslag genomen door twee plunjezakken vol kleren. Als hij ze weghaalt, besluit hij, kan hij naar achteren krui- pen en de zakken weer terugtrekken. De chauffeur hoeft niet eens te merken dat hij er ligt. Maar nog voordat hij de eerste zak kan loswrik- ken, zwaait de deur open. Als verlamd blijft Connor staan terwijl de chauffeur zijn arm naar binnen steekt om zijn jas te pakken en hem ziet.

'Ho! Wat moet dat? Wat heb jij hier verdomme te zoeken?'

Achter de man passeert op een slakkengangetje een van de surveil- lancewagens.

'Alstublieft,' zegt Connor, zijn stem plotseling weer net zo pieperig als toen hij de baard in zijn keel had. 'Laat alstublieft niks merken. Ik moet hier weg.' Hij rommelt in zijn rugzak en haalt een stapeltje dol- lars uit zijn portefeuille. 'Wilt u geld? Hier, ik heb geld. U mag alles hebben.'

'Ik hoef jouw geld niet,' zegt de chauffeur.

'Oké, wat wilt u dan?'

Zelfs in het schemerige licht moet de chauffeur de paniek in Con- nors ogen zien, maar hij zegt niets.

'Alstublieft,' zegt Connor weer. 'Ik doe alles wat u wilt...'

Zwijgend neemt de man hem nog een paar tellen op. 'Is dat zo?' zegt hij dan eindelijk. Hij klimt naar binnen en doet de deur achter zich dicht.

Connor knijpt zijn ogen dicht. Hij durft niet eens te bedenken wat hij zich op de hals heeft gehaald.

De chauffeur komt naast hem zitten. 'Hoe heet je?'

‘Connor.’ Net iets te laat beseft hij dat hij een valse naam had moeten geven.

De chauffeur krabt door zijn stoppeltjes en denkt even na. ‘Ik wil je iets laten zien, Connor.’ Hij strekt zijn arm langs Connor naar een buideltje dat naast het bed hangt, en haalt er heel onverwacht een pakje kaarten uit. ‘Heb je dit wel eens gezien?’ Hij klemt het spel vast en schudt met één hand behendig de kaarten. ‘Niet gek, hè?’

Connor weet niet wat hij moet zeggen en knikt alleen maar.

‘En wat dacht je hiervan?’ Hij pakt er een kaart uit en laat die met verraderlijk vlugge vingers in het niets verdwijnen. Dan buigt hij naar voren en trekt hem zo uit Connors borstzakje. ‘Vind je dat wat?’

Connor stoot een nerveus lachje uit.

‘Die trucjes die je net ziet?’ zegt de chauffeur. ‘Die heb ik niet gedaan.’

‘Ik... snap niet wat u bedoelt.’

Hij rolt zijn mouw op, en de arm waarmee de trucjes zijn gedaan blijkt vanaf de elleboog getransplanteerd.

‘Tien jaar geleden ben ik een keer achter het stuur in slaap gevallen,’ vertelt de chauffeur hem. ‘Zwaar ongeluk. Een arm kwijtgeraakt, een nier, en nog zo wat. Maar ze hebben me nieuwe gegeven, en ik heb het overleefd.’ Hij kijkt naar zijn handen, en nu ziet Connor dat de rechter iets verschilt van de linker. Daaraan zitten dikkere vingers, en de huid is wat donkerder.

‘Dus,’ zegt Connor, ‘u bent een handje geholpen.’

De man moet erom lachen. Dan wordt hij weer stil en staart naar zijn getransplanteerde hand. ‘Met deze vingers kon ik ineens dingen die ik zelf nooit had geleerd. Spiergeheugen noemen ze dat. En er gaat geen dag voorbij dat ik me niet afvraag wat degene van wie die arm was allemaal nog meer kon voordat hij werd gesplitst... wie het ook is geweest.’ Hij staat op. ‘Je hebt mazzel dat je mij treft,’ zegt hij. ‘Een hoop collega’s van me zouden je kaalplukken en je er dan alsnog bijlappen.’

‘En zo zit u niet in elkaar?’

‘Nee, zo zit ik niet in elkaar.’ Hij steekt zijn hand uit – zijn eigen

hand – en schudt die van Connor. ‘Josias Aldridge,’ zegt hij. ‘Ik ga hiervandaan naar het noorden. Je kunt meerijden tot het licht wordt.’

Connor is zo opgelucht dat hij geen woord weet uit te brengen. Zelfs geen bedankje.

‘Het is een beetje behelpen met dat bed,’ zegt Aldridge, ‘maar het is beter dan niks. Ga jij maar een poosje pitten. Ik moet nog even naar de plee, en dan vertrekken we.’ Hij klimt naar buiten en gooit de deur dicht.

Connor hoort zijn voetstappen verdwijnen in de richting van de toiletten. Pas nu hij eindelijk wat durft te ontspannen, dringt tot hem door hoe uitgeput hij is. De chauffeur heeft niet gezegd wat zijn eindbestemming is, alleen in welke richting hij gaat, maar dat is prima. Naar het noorden, zuiden, oosten of westen – het maakt niet uit zolang hij hier maar weg is. Zijn volgende stap, nou ja, eerst deze maar eens zien te zetten voordat hij daarover nadenkt.

Connor begint net in te dommelen wanneer er buiten ineens wordt geschreeuwd.

‘We weten dat je daar zit! Als je er vrijwillig uit komt, gebeurt je niks!’

De moed zakt Connor in de schoenen. Blijkbaar heeft Josias Aldridge met zijn verraderlijk vlugge vingers Connor voor de politie tevoorschijn getoverd. Abracadabra. De reis is al voorbij voor hij is begonnen. Hij zwaait de deur open en ziet drie jeugdagenten met getrokken wapens.

Alleen richten ze niet op hem.

Sterker nog, ze staan met hun rug naar hem toe.

Aan de overkant gaat het portier open van de truck waaronder hij daarstraks nog verstopt zat, en van achter de lege bestuurdersstoel komt een jongen tevoorschijn, zijn handen in de lucht. Connor herkent hem meteen. Het is Andy Jameson, van school.

Wat? Wordt Andy ook gesplitst?

Achter de angst op Andy’s gezicht gaat nog iets ergers schuil. Complete verslagenheid.

Opeens realiseert Connor zich zijn eigen stommiteit. Hij is zo verbaasd over de situatie dat hij gewoon is blijven staan, vol in het zicht. Nou ja, de agenten zien hem niet – maar Andy wel. Zijn blik blijft bij Connor hangen...

... en dan gebeurt er iets opmerkelijks.

De wanhoop in Andy's uitdrukking maakt ineens plaats voor een ijzeren vastberadenheid die grenst aan triomf. Vlug kijkt hij weg van Connor, en hij zet een paar passen voordat de politie hem kan grijpen – bij Connor *vandaan*, zodat de agenten met hun rug naar hem toe blijven.

Hij heeft hem in bescherming genomen. Als Andy na vandaag niets meer overheeft, zal hij in elk geval deze kleine overwinning hebben.

Connor schuift terug naar achteren, de schaduw van de truck in, en trekt voorzichtig de deur dicht. Buiten wordt Andy door de politie afgevoerd. Wanneer hij weer gaat liggen, wellen de tranen op, even onverwacht als een zomerse hoosbui. Hij weet niet precies om wie hij zo'n verdriet heeft – om Andy, om zichzelf, om Ariana – en door die vertwijfeling gaat hij nog harder huilen. In plaats van de tranen weg te vegen, laat hij ze op zijn wangen opdrogen, net als toen hij nog klein was en de dingen waarom hij huilde zo onbelangrijk waren dat hij ze de volgende ochtend alweer was vergeten.

De chauffeur komt niet eens controleren of hij er nog wel is. Connor hoort gewoon de motor starten en voelt dat de truck optrekt. Op de schommelende bewegingen dommelt hij in.

Het gerinkel van zijn telefoontje wekt hem uit een diepe slaap. Hij verzet zich tegen het bewustzijn. Hij wil de droom die hij had vasthouden. Over een plek waarvan hij zeker weet dat hij er wel eens is geweest, al kan hij zich niet precies herinneren wanneer. Hij zat met zijn ouders in een huisje aan het strand, nog voordat zijn broertje was geboren. Hij was met zijn been door een vermolmde verandaplank gezakt, en de spinnenwebben eronder waren zo dik als katoendraden. Hij had het uitgegild van de pijn en van de angst voor de gigantische spinnen die vast en zeker zijn been zouden opvreten. Toch was het een mooie

droom – een mooie herinnering – want zijn vader had hem bevrijd, hem naar binnen gedragen, de wond verbonden en hem bij de open haard gezet met appelsap dat zo lekker smaakte dat hij het nu nog kan proeven. Waarover het verhaaltje ging dat zijn vader hem vertelde kan hij niet terughalen, maar dat geeft niet. Het ging ook niet om het verhaal maar om de klank van zijn vaders stem, een zacht brommende bariton zo kalmerend als het ruisen van de branding. De kleine Connor dronk van zijn sap en leunde achterover tegen zijn moeder aan, deed alsof hij in slaap viel, maar in werkelijkheid probeerde hij te versmelten met het moment en het eeuwig te laten duren. In de droom loste hij ook daadwerkelijk op. Zijn hele wezen vloeyde in het sapekertje, en zijn ouders zetten het voorzichtig op tafel, dicht genoeg bij het vuur om het voor altijd warm te houden.

Stomme dromen. Zelfs de fijne zijn akelig, want ze maken je duidelijk dat de realiteit er nooit aan kan tippen.

Zijn telefoon gaat weer over, verjaagt de laatste flarden. In een reflex neemt Connor bijna op. Het is zo donker in de slaapcabine van de truck dat hij in eerste instantie niet doorheeft dat hij niet in zijn eigen bed ligt. Het enige wat hem redt, is dat hij zijn mobieltje niet meteen kan vinden en het licht aan moet doen. Wanneer hij op de plaats waar zijn kastje hoort te staan op een wand stuit, dringt het tot hem door dat dit zijn kamer niet is. De telefoon rinkelt opnieuw, en pas dan komt het allemaal terug en realiseert hij zich waar hij is. Hij vist het toestel uit zijn rugzak.

Volgens de nummerherkenning is het zijn vader.

Dus zijn ouders hebben inmiddels door dat hij weg is. Denken ze nou echt dat hij op zal nemen? Hij wacht tot de voicemail inschakelt en zet de telefoon dan uit. Op zijn horloge ziet hij dat het halfacht 's ochtends is. Hij wrijft de slaap uit zijn ogen en probeert te berekenen welke afstand ze vannacht hebben afgelegd. De truck beweegt niet meer, maar ze moeten minstens driehonderd kilometer hebben gereden terwijl hij onder zeil was. Een mooie voorsprong.

Er wordt op de deur geklopt. 'Hé knul, je nest uit. Voor jou zit de rit erop.'

Connor zal niet protesteren – de chauffeur heeft zijn nek al zo voor hem uitgestoken. Meer kan hij niet van hem verlangen. Hij stapt uit om hem te bedanken, maar de man die hem opwacht is niet Josias Aldridge. Die wordt een paar meter verderop in de boeien geslagen. Tegenover Connor staat een jeugdagent met een brede grijns. Een eind daarachter ontdekt hij zijn vader, nog steeds met de telefoon in zijn hand waarmee hij hem net heeft gebeld.

‘Het is voorbij, zoon.’

Connor stikt haast van woede. Ik ben je zoon niet, wil hij schreeuwen, ik ben je zoon al niet meer sinds je die splitsingsopdracht hebt getekend! Hij is alleen zo geschokt dat hij geen woord kan uitbrengen.

Wat ongelooflijk dom dat hij zijn mobiel aan heeft laten staan – want zo hebben ze hem natuurlijk getraceerd. Hij vraagt zich af hoeveel andere tieners de dupe worden van hun blinde vertrouwen in de technologie. Nou, hij zal zich niet willoos laten afvoeren, zoals Andy Jameson net. Vliegensvlug schat hij de situatie in. De truck is op de snelweg aan de kant gezet door twee patrouillewagens en een eenheid van de jeugdpolitie. Het verkeer raast met honderd kilometer per uur voorbij, zich niet bewust van het drama dat zich in de berm ontvouwt. Connor neemt impulsief een beslissing. Hij smijt de agent tegen de vrachtwagen en gaat er als een pijl uit een boog vandoor, dwars de drukke weg over. Zouden ze een ongewapende jongen in de rug schieten, of zullen ze op zijn benen richten om zijn organen niet te beschadigen? Terwijl hij naar de overkant stuift, zwenken de auto’s om hem te ontwijken, maar hij mindert geen vaart.

‘Connor, stop!’ hoort hij zijn vader brullen. Dan klinkt er een schot.

Hij voelt de kogel inslaan, maar niet in zijn lichaam. Hij is in zijn rugzak gedrongen. Connor kijkt niet eens achterom. Wanneer hij de middenberm bereikt, hoort hij nog een schot, en er spat een blauwe klodder op de vangrail. Het zijn verdovingskogels, beseft hij. Ze willen hem niet permanent maar tijdelijk uitschakelen – en met verdovingskogels zullen ze eerder lukraak vuren dan met gewone.

Connor klautert over de vangrail en belandt in de baan van een Ca-

dillac die nergens voor afremt. De bestuurder geeft een ruk aan het stuur om hem te ontwijken, en het is dom geluk dat Connors gewicht net naar de goede kant overheelt en hij alleen wordt geschampt. De zijspiegel slaat hard in zijn ribben voordat de wagen met krijzende banden tot stilstand komt en de penetrante stank van verschroeid rubber in Connors neusgaten dringt. Terwijl hij zijn hand op zijn bezeerde zij legt, ziet hij dat iemand hem vanaf de achterbank door het open raampje zit op te nemen. Een jongen, helemaal in het wit. Met een doodsbenaauwd gezicht.

Inmiddels hebben de agenten de middenberm bereikt. Connor kijkt de angstige tiener in de ogen, en ineens krijgt hij een ingeving. Opnieuw beslist hij in een fractie van een seconde. Hij steekt zijn arm door het raam, trekt het knopje omhoog en rukt het portier open.

2. Risa

Ijsberend achter de coulissen wacht Risa haar beurt op de piano af.

Inmiddels zou ze de sonate in haar slaap kunnen spelen – dat doet ze ook vaak. 's Nachts wordt ze geregeld wakker terwijl haar vingers over het laken bewegen. Dan galmt de muziek door haar hoofd, blijft nog even hangen en lost vervolgens op in het duister, totdat alleen het geroffel op het katoen nog hoorbaar is.

Vandaag moet het feilloos gaan. Het moet net zo vanzelf gaan als ademen.

'Het is geen wedstrijd,' heeft Mr. Durkin haar keer op keer voorgehouden. 'Bij een recital heb je geen winnaars of verliezers.'

Tja, Risa weet wel beter.

'Risa Ward,' roept de toneelmeester. 'Je kunt op.'

Ze rolt haar schouders los, verschuift de speld in haar lange bruine haar en stapt dan het podium op. Het applaus is beleefd, meer niet. Voor een deel gemeend, want er zitten vrienden in de zaal en docenten

die graag willen dat ze slaagt. Maar het is voornamelijk plichtmatig geklap van een publiek dat geïmponeerd wil worden.

Ook Mr. Durkin is aanwezig. Hij is al vijf jaar haar pianoleraar, en voor Risa is hij een soort vaderfiguur. Ze boft met hem, want niet alle bewoners van staatsinternaat Ohio 23 hebben iemand over wie ze dat kunnen zeggen. De meeste bewoners haten hun leraren juist, zien hen als gevangenvaarders.

In haar opgeprikte jurk neemt ze plaats achter de Steinway-vleugel die zo zwart is als de nacht, en even onheilspellend.

Concentreer je.

Ze richt haar blik op de piano en dringt het publiek in gedachten verder het donker in. De toeschouwers doen er niet toe. Het enige wat ertoe doet is het instrument en de schitterende klanken die ze er zo uit zal toveren.

Ze laat haar handen even boven de toetsen hangen en zet dan vol passie in. Al snel dansen ze zo licht over het klavier dat het vlekkeloze vanzelfsprekend lijkt. Ze laat het instrument zingen... en dan struikelt haar linker ringvinger over een bes en komt klungelig op de b terecht.

Een fout.

Door het hoge tempo heeft de zaal het misschien niet eens gemerkt – maar Risa zelf wel. Ze speelt door, maar de verkeerde noot blijft knagen, galmt telkens door haar heen, zwelt aan als een crescendo, verstoort haar concentratie tot ze opnieuw mislaat, een tweede fout maakt en dan, een halve minuut later, een heel akkoord verpest. Haar ogen springen vol tranen, ze ziet de toetsen niet helder meer.

Je hoeft ze ook niet te zien, houdt ze zichzelf voor. Je moet op gevoel spelen. Ze kan zich hier best nog uit redden, toch? De fouten die in haar eigen oren zo afgrijselijk klinken, vallen het publiek vast nauwelijks op.

‘Rustig maar,’ zou Mr. Durkin tegen haar zeggen. ‘Je wordt niet beoordeeld.’

Misschien gelooft hij dat echt – maar ja, hij kan het zich veroorloven het te geloven. Hij is geen vijftien, en hij staat niet onder voogdij van de staat.